

LBRIS

We know
books

JULES VERNE

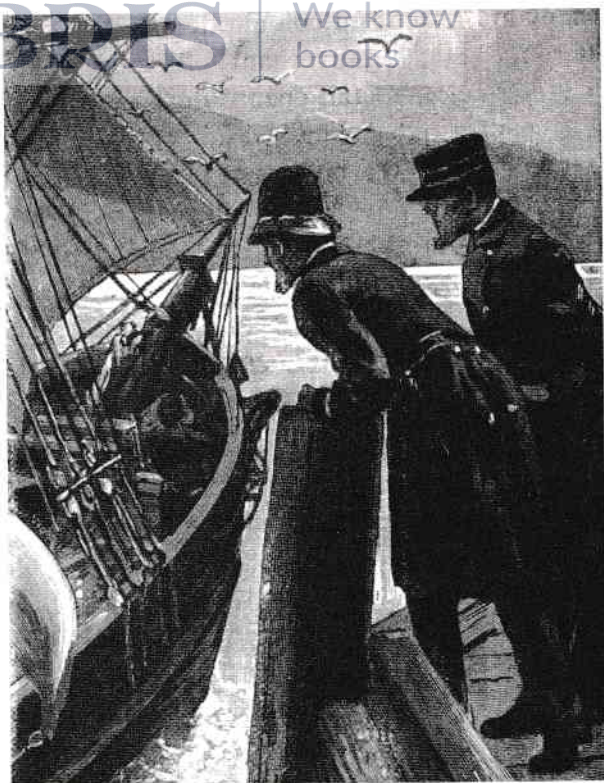
FRAȚII KIP

Ilustrații de G. Roux

Traducere și note de Traian Fițescu

LITERA
București

PARTEA ÎNTÂI

I

TAVERNA THREE MAGPIES¹

Pe vremea aceea – 1885 –, la patruzeci și șapte de ani după ce fusese ocupată de Marea Britanie, care făcuse din ea un teritoriu dependent de New South Wales, la treizeci și cinci de ani după transformarea sa în colonie desprinsă de Coroană, administrându-se singură, Noua Zeelandă mai era încă mistuită de febra endemică a aurului. Tulburările generate de această febră nu au fost la fel de distrugătoare ca în unele provincii ale continentului australian. Totuși, au dat naștere la o serie de frământări cât se poate de

---

¹ *Trei Coțofene* (n.red.)

regretabile, care au avut un efect negativ asupra stării de spirit a populației celor două insule.

Australienii și chinezii nu au fost singurii care s-au năpustit ca un stol de păsări de pradă asupra acestor pământuri bogate. Americanii și europenii se îmbulziseră și ei. Și nu era deloc de mirare că echipajele navelor comerciale cu destinația Auckland, Wellington, Cristchurch, Napier, Invercargill, Dunedin nu se arătau destul de tari ca să poată rezista acestei ispite de îndată ce ajungeau în port... În zadar încercau căpitanii să-i rețină pe marinari, în zadar încercau autoritățile maritime să-i ajute pe căpitanii!... Marinarii dezertau cu duiumul, iar radele erau înțesate de vapoare care, din lipsă de oameni, nu puteau pleca.

Printre ele, la Dunedin, în aceeași situație supărătoare se afla bricul englez *James Cook*.

Din cei opt marinari aparținând personalului vasului, doar patru nu îl abandonaseră, ceilalți patru spălaseră puțină, ferm hotărâți să nu se lase cu niciun chip aduși înapoi.

La douăsprezece ore după dispariția lor, se aflau cu siguranță departe de Dunedin, îndreptându-se spre zăcămintele provinciei. Aflat în escală de cincisprezece zile, cu mărfurile îmbarcate, cu vaporul gata să pornească spre larg, căpitanul nu reușise să-i înlocuiască pe fugari. Nici tentația unui câștig gras, nici perspectiva unei călătorii de doar câteva luni nu-i aduseseră recruții doriți cu atâta ardoare. Mai mult, pe lângă faptul că nu izbutise să momească pe nimeni, căpitanul se temea că și cei patru rămași la bord s-ar putea ca, într-o bună zi, să-și ia tălpășița, îngroșând numărul dezertorilor. Așa că, în vreme ce el căuta pe de-o parte, șeful său de echipaj, Flig Balt, căuta pe de alta, prin crâșme, prin bordeluri sau prin casele cu camere de închiriat.

Dunedin este situat pe coasta de sud-est a acestei insule pe care strâmtoarea Cook o desparte de Insula de Nord – în limba indigenilor Te Waipounamu – și de Te Ika-a-Māui, din care este alcătuită Noua Zeelandă. În 1839, în locul ocupat de oraș, Dumont d'Urville nu a găsit decât câteva corturi maori acolo unde vedem astăzi palate, hoteluri, scururi pline de verdeață, străzi pe care circulă tramvaie, gări, antrepozite, piețe, bănci, biserici, colegii, spitale, cartiere pline de viață, periferii care se

măresc neîncetat. Este un centru industrial și comercial bogat și luxos de unde pornesc în toate direcțiile numeroase „railways”¹. Așezarea numără aproape cinci mii de locuitori, populație mai puțin numeroasă decât cea din Auckland, capitala Insulei de Nord, dar mai numeroasă decât cea din Wellington, sediul guvernului coloniei neozeelandeze.

La poalele orașului, dispus în amfiteatru pe o colină, se întinde portul în care au acces nave de toate tonajele, de când, pornind din fortul Chalmers, a fost amenajat un canal.

Între tavernele care abundă în acest cartier, una dintre cele mai gălăgioase și mai pline de mușterii era cea a lui Adam Fry, cârciumarul de la *Three Magpies*. Grăsanul acesta roșu la față, îmbrăcat în culori țipătoare, nu făcea mai mult decât licorile chioare din spatele tejghelei sale și nu era mai breaz decât clienții lui, niște șnapani și niște bețivi cu toții.

În seara aceea, doi consumatori stăteau așezați la o masă mai ferită, într-un colț, în fața unei ocale de gin. Paharele erau mereu pline, iar sticla, pe jumătate goală. Era limpede că cei doi îi pusese rău și nu aveau să se lase până când nu vor da pe gât și ultima picătură. Erau de pe bricul *James Cook*, anume șeful de echipaj Flig Balt și un marinar pe nume Vin Mod.

– Mereu ți-e așa de sete, Mod?... îl întreabă Flig Balt pe invitatul său, umplându-i paharul fără picior.

– Mereu, între mese, domnule Balt, răspunse acesta. Gin după whisky, whisky după gin! Asta nu te împiedică să stai la taclale, să tragi cu urechea la ce se vorbește în jurul tău, și să observi ce se întâmplă! Ochii se limpezesc, auzul se ascute, iar limba ți se dezleagă!

Putem fi convinși că, în ce-l privește pe Vin Mod, aceste organe funcționau cu o ușurință admirabilă în mijlocul gălăgiei din tavernă.

Era un individ mai degrabă scund decât înalt, ajuns la treizeci și cinci de ani, mlădios, numai mușchi, semănând cu un dihor, cu nas subțire, ochi vioi în care părea să ardă o flacără alimentată cu alcool, bot ascuțit, ai fi putut spune, dinți de rozătoare, o față vicleană, inteligentă. Părea omul potrivit să te ajute să dai o lovitură, ca și tovarășul lui, care știa foarte bine asta. Se prețuia reciproc și se bizuiau unul pe celălalt.

---

¹ Căi ferate.

– Ar trebui totuși să isprăvim odată, izbucni Flig Balt cu voce aspră, izbind cu pumnul în masă.

– N-avem decât să alegem din grămadă! i-o întoarse Vin Mod.

Și arată spre grupurile ce beau, cântau, înjurau prin aburii de alcool și fumul de țigară ce încețoșau atmosfera din acea încăpere. Amețeau doar respirând aerul de acolo.

Flig Balt, în vârstă de treizeci și opt sau treizeci și nouă de ani, era de talie mijlocie, cu umerii largi, capul puternic, membrele viguroase. Era de ajuns să-l vezi o dată și n-aveai să-i mai uiți mutra toată viața: un neg cât o nucă pe obrazul stâng, pe sub sprâncenele groase și cărlionțate, ochii plini de răutate aruncau niște priviri care te băgau în sperietți, iar bărbia era împodobită cu un barbișon roșcat, tuns după moda americană. Pe scurt, avea chipul unui om dușmănos, pizmaș, răzbunător. Se afla la prima lui călătorie pe *James Cook*, pe care fusese îmbarcat ca șef de echipaj cu câteva luni mai înainte. Originar din Queenstown, un port din Marea Britanie, era irlandez prin naștere (cel puțin așa spuneau hârțiile). Dar, cutreierând mările de peste douăzeci de ani, nimeni nu-i mai știa părinții, familia. În ceea ce privește serviciul, Flig Balt era un șef de echipaj sever, conștiincios și exact. Mai mult, îndeplinea și funcțiile unui secund. Prin urmare, căpitanul Gibson considera că se poate baza pe el în ce privește detaliile, rezervându-și exclusiv comanda bricului.

În realitate, Flig Balt nu era decât un ticălos în căutarea unei lovituri, împins de la spate de acest Vin Mod, care exercita o influență detestabilă asupra lui, dominându-l de la nivelul unei superiorități incontestabile. Și poate că apăruse, în sfârșit, ocazia de a-și pune în aplicare planurile criminale...

– Îți repet, spuse marinarul, că în crâșma asta ai de unde alege. Vom găsi aici oamenii de care avem nevoie, dispuși să facă negoț pe cont propriu.

– Ar trebui, observă Flig Balt, să știm de unde vin.

– Ar fi inutil, de vreme ce vor merge unde vrem noi, meștere Balt! Din moment ce-i vom recruta dintre mușterii lui Adam Fry, putem avea deplină încredere în ei.

Și, într-adevăr, faima bombei în discuție era în afară de orice îndoială. Poliția putea să-și arunce năvodul în acest local deocheat fără riscul de a

pescui vreun cetățean cinstit, care să nu fi avut de-a face cu ea. Deși căpitanul Gibson ardea de nerăbdare să-și completeze echipajul, în niciun caz nu s-ar fi adresat clienților din *Three Magpies*. Așa că Flig Balt se ferise ca dracul de tămâie să-i spună că avea de gând să facă angajări în taverna cu pricina.

Unica sală a bodegii, mobilată cu mese, bănci, scaune, o tejghea în spatele căreia stătea barmanul, rafturi pline cu sticle, era luminată prin două ferestre prevăzute cu bare de fier și care dădeau într-o stradă îngustă, cu ieșire spre chei. Se intra pe o ușă dotată cu o închizătoare mare și cu un zăvor la fel de mare, deasupra căruia atârna un ornament, reprezentând trei coțofene pictate în culori țipătoare, care se sfășiau reciproc cu lovituri de cioc – ornament demn de acel local. În luna octombrie, noaptea durează opt ore și jumătate, chiar și la începutul sezonului călduros, la 45° latitudine sudică. Mai multe lămpi din metal, funcționând cu petrol și care degajau un miros oribil, ardeau suspendate deasupra tejghelei și a meselor. Cele care pâlpâiau erau lăsate să pâlpâie, iar cele al căror fitil, aproape consumat în întregime, sfârâia erau lăsate să sfârâie. Această lumină difuză era de ajuns. Dacă veneai doar să bei, nu era nevoie să vezi clar. Paharele își făceau ușor drum spre gură.

Vreo douăzeci de mateloți stăteau pe bănci și pe scaunele fără spetează – oameni din toată lumea, americani, englezi, irlandezi, olandezi, dezertori în cea mai mare parte, unii, gata să pornească spre minele de aur, alții, de-abia întorși de acolo, cheltuindu-și fără să le pese ultimele lor pepite. Vorbeau tare, răcneau cât îi ținea gura, în așa fel încât nici măcar împușcăturile de revolver nu s-ar fi putut auzi în mijlocul acestei gălăgii asurzitoare. Jumătate dintre ei erau beți turtă, toropiți de acea beție sumbră provocată de băuturile pe care și le turnau fără încetare pe gât, fără să le mai simtă arsura. Unii mai aveau puterea de a se ridica, o luau din loc clătînându-se pe șapte cărări, și se prăbușeau apoi cu nasul în podea. Ajutat de chelner, un indigen voinic ca un taur, Adam Fry îi ridica, îi căra cum putea și îi azvârlea într-un colț, „în tambuchi“, pentru a folosi o expresie din argoul marinăresc. Ușa dinspre stradă scârțâia din balamale cu un mieunat ca de pisică. Unii reușeau să iasă, izbindu-se de ziduri, lovindu-se de stâlpi, după care cădeau lați în mijlocul străzii. Mereu intrau alți mușterii care veneau să